

samles med Belgerne og høre deres Anskuelse om vor Færd siden den 25de April 1876, saa at vi have tilvise Intet at vige tilbage for i den Henseende. Evertimod, det kan kun for os være et kjært Moment for at blive paa det Standpunkt, vi isøvrigt vare komne til. At vort Forhold til Ministeriet ikke har kunnet forandre dette saglige Standpunkt, har jeg udsærlig omtalt igaar, og derom skal jeg ikke nærmere udtale mig.

Th. Nielsen: Skaar, da jeg hørte den ærede Finantsminister, sagde jeg først til mig selv: Ministeren har vistnok egentlig forglemt, hvor han staar; thi han maatte jo vide, at i parlamentariske Forsamlinger nytter Magtsprog ikke, men kun Grundenes Bægt. Men da jeg jo maatte sige mig selv, at Finantsministeren ikke kunde være i en saadan Selvforglemmelse, var jeg nødt til at spørge videre. Den ærede Laler fra Møen (Bosjen) har idag fremhævet, at han forstod, at Ministeren befaandt sig i en noget irriteret Sindstemning efter en saadan Kritik. Men det kan umuligt have udsødet nogen Virkning paa Ministeren; en Minister lader sig ikke irritere. Jeg har derfor kun een Slutning tilbage med Hensyn til den ærede Ministers Stilling; thi han siger udtrykkelig — jeg maa vel helst holde mig til Ordene i Rigsdagstidenden, som ligger for —, at de 6 Medlemmer have ved deres Begrundelse fuldstændig fritaget ham for videre Forhandling med dette Mindretal om Sagens Realitet. Jeg kan nok ved næriere Eftertanke forstaa denne mærkværdige Stilling; thi det er klart, at naar Ministeren bliver mindet om, at han har approberet Planer og Overflag, som ere i fuldeste Uoverensstemmelse med de Motiver, efter hvilke han selv fremlagde Forslaget i Samlingen 1875—76, da kan han Intet have at svare derpaa, aldeles Intet! Og naar Ministeren fremdeles desuden maa høre — og heller ikke det er han i Siand til at svare paa —, at han i alle afgjørende Punkter har taget feil, og at Bestindien til Slutning under hans Ledelse møder med et Oprør i Stedet for med et Regeri, da siger jeg, naar det staar fast, kan jeg forstaa, at Ministeren Intet har at svare. Det er Grunden til Ministerens Tavshed; det slaar jeg fast.

Formanden (Rrabbe): Skjøndt Ordene ikke efter deres Lyd indeholde nogen Sigtelse, vil jeg dog gjøre opmærksom paa, at de Ord, hvori Oprøret blev sat i Forbindelse med den høitærede Ministers Stilling, ikke ere saadanne, som bør udtales her, da de, hvis de ikke skulle være ligegyldige, ville indeholde en uberettiget Sigtelse.

Ordføreren (Th. Nielsen): Jeg har selvfølgelig kun sigtet til Koloniallovens § 5, der siger, at Overansvaret for Bestindiens Ledelse er hos den høitærede Minister. At der i denne Le-

delse kan være Momenter til, at der er sket Uregel-mæssigheder, er dog utvivlsomt. Det er kun det, jeg har sagt, og det er fuldstændig berettiget.

Formanden: (Rrabbe): Ja, naar det ærede Medlem ikke har forstaaet det, skal jeg gjøre opmærksom paa, at det ærede Medlem parallelliserede Sukkerfogeriet med Oprøret, og da Sukkerfogeriet, direkte eller indirekte, er Gjenstand for Ministerens Virksomhed, ligger der i en saadan Parallellisering, at Oprøret ogsaa skulde staa i en vis Forbindelse med Ministerens Virksomhed, og dette vil det ærede Medlem indse er uberettiget. Jeg tør antage, at det ikke har ligget i hans Hensigt, men gjør ham opmærksom paa, at Ordforbindelsen ikke var heldig.

Ordføreren (Th. Nielsen): Jeg gaar videre og udtaler, at det har forbausset mig ligesom det ærede Medlem for Møen (Bosjen) meget, at man nu er kommen til dette Standpunkt, uagtet Kolonialloven har et ganske modsat Standpunkt, og at navnlig det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) er kommen dertil, at han i Grunden stiller Ministeren udenfor det Hele. Det er ganske i Modstæning til, hvad han tidligere har fremhævet saa stærkt her i Salen ved alle Leiligheder. Naar det ærede Medlem beklager sig over, at man ikke har haft Tid eller Leilighed til at stille sine Forespørgsler, da er det jo ikke rigtigt. Det ærede Medlem har faaet Leilighed til at stille alle sine Forespørgsler; men Udvalgets Flertal — og det ikke det relative, men det store Flertal — har sagt, at man ikke kunde lade Lovforslagets Skjæbne være afhængigt af disse Dplysninger, da flere af dem maatte hentes i Bestindien selv, og det ærede Medlem maatte jo desuden vide, at mange af de Dplysninger, han vilde have spurgt om, havde han i Forveien. Det er altsaa ikke det relative, men det absolute Flertal, der har besluttet, at Lovforslagets Skjæbne ikke kunde være afhængigt af, at disse Dplysninger bragtes tilveie; thi det vilde have bewirket, at Lovforslaget først vilde kunne blive færdigt ind i næste Aar (Berg: Det er en Misforstaaelse). Ja, det vil jo ses, naar man gennemløser disse Dplysninger. — Jeg skal ikke følge det ærede Medlem paa hans politiske Veie, dertil har jeg ikke Lyft og heller intet Kald. Jeg udtaler kun, at deri er jeg enig med det ærede Medlem, at baade han og vi — thi han hører til den samme Kategori — staa under Belgernes Dom, og han har været med til at vække en Land, der sandelig nok skal kritisere ham og os og vil sælde sin Dom, hvorhen end Alliancerne gaa. Jeg skal endnu kun tilføie, at det ærede Medlem jo stadig her forvevler sig selv og sin Mening med Demokratiets Sag, idet han, naar man ikke vil føre Kampen saaledes, som han vil føre den, siger, at saa er den opgiven. Men vi for vor Part erklære, at